

موجودات عجیب: اختاپوسی که به یک پتوی شناور می ماند - دیجیاتو

Maryam Mousavi | یکشنبه، ۲۳ اسفند ۱۳۹۴

در اعماق اقیانوس ها موجودی به نام اختاپوس پتویی (blanket octopus) زندگی می کند که میان بازوهای کشیده و بلندش را ورقه هایی از گوشت پوشانده و وقتی احساس خطر می کند آن بازوها را از هم باز می کند تا شاید دشمن آن را با یک پتو اشتباه گرفته و از خوردنش صر نظر کند.

اما اگر این حقه به اندازه کافی موثر نباشد، بازوهای اختاپوس در داخل دهان دشمنش می شکنند (درست مانند مارمولک ها که دم خود را از بدن جدا می کنند) تا در کوتاه ترین زمان ممکن از داخل دهان دشمن خود بگریزند.

این اقدامات ارزشمند مکانیزم های دفاعی منحصربفردی هستند که صرفا به اختاپوس پتویی تعلق دارند چراکه این جاندار برخلاف گونه های جانوری دیگر هم دسته خود در کف اقیانوس حضور پیدا نمی کند و در نتیجه نمی تواند با جمع کردن بدن خود درون شکاف ها پنهان شده و از خطرات احتمالی بگریزد.

تام ترگنزا از زیست شناسان دانشگاه Exeter که در تالیف یک مقاله 2002 صفحه ای در مورد این جانوران مشارکت داشته در این باره می گوید: گونه های ماده این ماده بعضا طولی به اندازه 1.8 متر پیدا می کنند اما نرها را به سختی می توان پیدا کرد. گونه های نر این اختاپوس به ندرت به 2.54 سانتی متر می رسند و بسیار کوچک هستند.

طبق گفته این زیست شناس، یک گونه ماده از این جانور می تواند تا 10 هزار مرتبه سنگین تر از یک گونه نر باشد شاید هم تا 40 هزار برابر و تفاوت های جنسیتی در این اختاپوس ها به مراتب بیشتر از هر جانور دیگری است.

نرهای حقیر در واقع فاقد آن بافت پتو مانند و زرق و برق دار در انواع ماده هستند اما می توانند از تهدیدی بهره بگیرند که جانداران دیگر و از جمله انسان از آن هراس دارند: [ناوچه پرتقالی](#).

اختاپوس پتویی نر در برابر نیش این جانور آسیب ناپذیر است و به همین خاطر به راحتی شاخک ناوچه پرتقالی را گاز گفته و آن را مانند یک شلاق زهرآلود به این سو و آنطور تکان میدهد تا دشمنان را از خود دور کند.

البته گونه های ماده جوان نیز این کار را انجام می دهند اما رفته رفته و به مرور زمان این عادت را کنار می گذارند. اما سوالی که در اینجا مطرح می شود این است که چرا گونه نر این جانور تا این اندازه کوچک است؟

ترگنزا می گوید آنها کوچک هستند چون دلیلی برای بزرگ بودنشان وجود ندارد اما در ماده ها این جثه بزرگ یک دلیل دارد. گونه های ماده تقریباً در تمامی جانوران موجود در زمین بزرگ تر هستند چون باید نوزادان را متولد کنند و هر چه تعداد نوزادان یا تخم های آنها بیشتر باشد شانس آنکه ژن خود را به نسل های بعدی انتقال دهند نیز بالاتر خواهد بود.

گونه های نر نیز به واسطه همین ابعاد کوچک خود به راحتی می توانند از چنگال دشمن بگریزند اما زمانی که بر سر گونه های ماده با هم می جنگند، بزرگ بودن جثه برایشان نوعی امتیاز می شود و گونه های نری که بزرگ تر هستند برنده رقابت می شوند.

بنابراین گونه های نر صرفاً در پهنه وسیع اقیانوس شناور هستند و در صورتی که خوش شانس باشند می توانند یکی از ماده ها را پیدا کنند، تمامی اسپرم های خود را در درون بافتی که «بازو» خوانده می شود رها کرده و آنجا را ترک می کند.

آن بازو در ادامه به بدن ماده راه می یابد و جالب اینجاست که در مواردی، ماده ها چندین بازوی حاوی اسپرم متعلق به گونه های نر متعدد را در بدن خود نگهداری می کنند و هر زمان که نیاز به بارور کردن تخم هایشان داشته باشند از آنها استفاده خواهند کرد.

اما این داستان پایان خوشی ندارد زیرا نرها بعد از اینکه کار خود را به انجام رساندند نابود می شوند و این ماده ها هستند که به زندگی خود ادامه می دهند.

[دیجیاتو](#)